

ACTUALITEIT IN HET KORT

ACTUALITÉ EN BREF

1. ALGEMEEN HANDELSRECHT / DROIT COMMERCIAL GÉNÉRAL

*Olivier Vanden Berghe*¹

Wetgeving/Législation

Betalingstermijn voor facturen van KMO's binnenkort maximum 60 dagen

HANDELSTRANSACTIES

Kleine en middelgrote onderneming (KMO) – Betalingstermijnen

TRANSACTIONS COMMERCIALES

Petites et moyennes entreprises (PME) – Délais de paiement

Krachtens de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand in handelstransacties is de gemeenschappelijke betalingstermijn tussen ondernemingen 30 dagen, maar kan een langere betalingstermijn worden overeengekomen (die zelfs langer dan 60 kalenderdagen kan zijn) welk door de rechter evenwel kan gematigd worden bij kennelijke onbillijkheid.

De wet van 28 mei 2019, gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* van 29 oktober 2019, voert een nieuwe beperking in: indien de schuldeiser een KMO is en de schuldenaar geen KMO is, kan de overeengekomen betalingstermijn nooit meer dan 60 dagen zijn. Elk beding dat voorziet in een langere betalingstermijn zal nietig zijn.

In de gevallen waar de overeenkomst voorziet dat de betalingstermijn pas ingaat na een aanvaarding of een controle van de conformiteit van de goederen of diensten, kan de maximumduur van deze procedure in geen geval meer dan 30 kalenderdagen bedragen als de schuldeiser een KMO is.

Deze nieuwe regels ten gunste van KMO's zullen slechts van toepassing zijn op de overeenkomsten die worden gesloten vanaf 29 april 2020.

2. BANKRECHT EN FINANCIËEL RECHT / DROIT BANCAIRE ET FINANCIER

*Regine Feltkamp*²

Wetgeving/Législation

EBA bepaalt einddatum migratie sterke cliëntauthenticatie voor op betaalkaarten gebaseerde betalingstransacties

BANK- EN KREDIETWEZEN

Betalingsdiensten

BANQUE ET CRÉDIT

Services de paiement

In haar advies van 16 oktober 2019 heeft EBA voor elektronische op kaart gebaseerde betalingstransacties aangegeven dat de migratie naar sterke cliëntauthenticatie zoals vereist ingevolge de herziene richtlijn betalingsdiensten (PSD 2) moet plaatsvinden tegen 31 december 2020.

Sterke cliëntauthenticatie moet, volgens de aangenomen technische reguleringsnormen, vanaf 14 september 2019 toegepast worden door betalingsdienstaanbieders bij online toegang door de betaler tot de betaalrekening, elektronische betalingstransacties geïnitieerd door de betaler, of bij enige elektronische handeling op afstand door de betaler waarbij een risico op betalingsfraude of misbruik bestaat.

Sterke cliëntauthenticatie houdt in dat de identificatie geschiedt door gebruik van minstens twee van de volgende elementen: 1) *kennis* die enkel de gebruiker heeft (bv. wachtwoord, pin code), 2) *bezit* door de gebruiker (bv. van een kaartlezer) en 3) een *element inherent aan de gebruiker* (stemidentificatie, vingerafdruk, ...).

Eerder had de EBA al aangegeven dat uitzonderlijk door de nationale toezichhouders een beperkt uitstel kon worden gegeven voor betalingsdienstaanbieders van op betaalkaart gebaseerde betalingstransacties, teneinde uitgevers van betaalkaarten de mogelijkheid te geven zich in overeenstemming te brengen met de nieuwe vereisten. Dit evenwel op voorwaarde dat de betalingsdienstaanbieders een migratieplan hebben opgezet, de goedkeuring daarvan hebben verkregen bij de nationale toezichhouders en zij dit plan onverwijld uitvoeren.

¹ Advocaat te Brussel.

² Advocaat te Brussel en docent VUB.

De einddatum voor de migratie wordt nu dus door de EBA vastgesteld op 31 december 2020.

In haar advies omschrijft de EBA ook de handelingen die gesteld moeten worden tijdens de migratieperiode.

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Justitie 6 juni 2019

Zaak: C-58/18

CONSUMENTENRECHT – EUROPEES RECHT

Consumentenkrediet

DROIT DE LA CONSOMMATION – DROIT EUROPÉEN

Crédit à la consommation

In een arrest van 6 juni 2019 heeft het Europees Hof van Justitie zich uitgesproken over een prejudiciële vraag betreffende de verenigbaarheid met artikel 5, 6. van richtlijn nr. 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn nr. 87/102/EEG van de Raad (*Pb.* 2008, L. 133, p. 66, zoals gewijzigd) van de bepalingen van de ten tijde van het geschil nog geldende wet consumentenkrediet, krachtens welke de kredietgever het krediet moet zoeken dat qua soort en bedrag het best is aangepast aan de consument (art. 15, eerste lid wet op het consumentenkrediet, intussen art. VII.75 WER) en slechts een krediet mag toekennen indien hij er redelijkerwijs van overtuigd is dat de consument in staat zal zijn de uit de overeenkomst voortvloeiende verplichtingen na te komen (art. 15, tweede lid wet op het consumentenkrediet, intussen art. VII.77, § 2, eerste lid WER).

Het betrof een geval waarin de kredietnemer inriep dat de kredietgever de artikelen 10 *et seq.* van de wet consumentenkrediet had geschonden door hem een krediet aan te bieden dat te hoog was in verhouding met zijn inkomsten (en de twee hypothecaire leningen die hij naast het krediet nog moest afbetalen). De kredietgever riep in dat de ingeroepen Belgische bepalingen niet verenigbaar zijn met artikel 5, 6. van richtlijn nr. 2008/48, volgens welke de consument (op grond van de door de kredietgever verschaft informatie) moet beoordelen of het krediet wenselijk is, zonder dat op de kredietgever een algemene verplichting rust om het best aangepaste krediet te zoeken.

Het Hof meent dat uit artikel 22, 1. van richtlijn nr. 2008/48 weliswaar blijkt dat deze richtlijn voorziet in een volledige harmonisatie, zodat de lidstaten geen nationale bepalingen mogen handhaven of invoeren die afwijken van die welke in die richtlijn zijn vastgesteld, maar dit neemt volgens het Hof niet weg dat de laatste volzin van artikel 5, 6. van deze richtlijn de lidstaten bewegingsruimte biedt, aangezien deze tekst bepaalt dat zij “*de wijze waarop en de mate waarin [aan consumenten] bij-*

stand wordt verleend” door kredietgevers en in voorkomend geval door kredietbemiddelaars, kunnen aanpassen. Volgens het Hof vormt het voorstellen van het krediet dat het best beantwoordt aan de behoeften van de consument een vorm van aanvullende bijstand die door lidstaten kan worden opgelegd, aangezien de professionele kredietverstrekker het best in staat is om uit zijn normale aanbod het krediet te bepalen dat het best is aangepast aan de behoeften van de consument.

Het Hof oordeelt in de tweede plaats dat artikel 5, 6. en artikel 8, 1. van richtlijn nr. 2008/48 zich niet verzetten tegen een nationale regeling (zoals de Belgische), op grond waarvan de kredietgever verplicht is om van het sluiten van de kredietovereenkomst af te zien wanneer hij na de controle van de kredietwaardigheid van de consument niet redelijkerwijs kan aannemen dat de consument in staat zal zijn te voldoen aan de verplichtingen die uit de voorgenomen overeenkomst voortvloeien.

6. INSOLVENTIE / INSOLVABILITÉ

*Inge Van de Plas*³

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Cassatie 23 september 2019

BESLAG EN EXECUTIE

Bewarend beslag – Bewarend beslag onder derden – Gerechtelijke reorganisatie – Uithandengeving derde beslagene – Opschorting

SAISIE ET EXÉCUTION

Saisie conservatoire – Saisie-arrêt conservatoire – Réorganisation judiciaire – Dessaisissement du tiers saisi – Suspension

De feiten van dit arrest waren als volgt. Op 2 februari 2016 legt een schuldeiser beslag onder derden bij een bank ten last van NV Grondvest. Op het ogenblik dat het derdenbeslag wordt gelegd, is de procedure van gerechtelijke reorganisatie in hoofde van NV Grondvest reeds geopend. De bank legt een verklaring van derde-beslagene af op 3 februari 2016, maar laat op 8 februari 2016 weten dat het derdenbeslag onrechtmatig is omdat het werd gelegd na de opening van de procedure van gerechtelijke reorganisatie (art. 31 WCO/art. XX.51 WER). Bijgevolg laat de bank NV Grondvest van de bankrekening gebruik maken waardoor het saldo aanzienlijk afneemt.

Het hof van beroep oordeelt dat de bank als derde-beslagene niet het recht had om het beslag te negeren, noch om het derdenbeslag als onbestaande te beschouwen. Daarenboven kan de bank niet zelf beslissen om over te gaan tot afgifte van de gelden op basis van haar eigen oordeel dat het beslag in strijd met artikel 31 WCO is

³. Doctoraatsassistent Insolventierecht, Universiteit Antwerpen.